

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/190/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6212206386
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Deáková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6212206386.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Deákovovej a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD., v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 2C/161/2012-78 z 21. 03. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu škodu z titulu zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú mu pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom okresného súdu, keď v exekučných veciach v lehote 15 dní od doručenia žiadosti písomne nepoveril exekútora na vykonanie exekúcií. Okresný súd skúmal, v akých lehotách rozhodol exekučný súd o návrhu žalobcu ako oprávneného v ním označených exekučných konaniach, od ktorých odvodzuje nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Z pripojených exekučných spisov okresného súdu, v ktorých konaniach malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu vyplýva, že okresný súd vo všetkých týchto exekučných konaniach rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej aj „Exekučný poriadok“) v lehote 15 dní. Z tohto dôvodu neboli splnené hmotnoprávne podmienky pre vznik zodpovednosti štátu, stanovené v § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej v texte len „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

Okresný súd súčasne zamietol návrh zo dňa 18.03.2013, ktorým žalobca žiadal prerušiť konanie až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o jeho ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a nestranný súd. Zamietnutie návrhu zdôvodnil tým, že o námietke zaujatosti už rozhodol nadriadený Krajský súd v Banskej Bystrici a vo veciach, ktoré sa pôvodne viedli na Okresnom súde Veľký Krtíš pod spisovými značkami 2C/161/2012, 2C/162/2012, 2C/163/2012, 2C/181/2012, 2C/182/2012, 2C/183/2012, 2C/184/2012, 2C/186/2012, 2C/187/2012, 2C/188/2012, 2C/189/2012, 2C/191/2012, 2C/192/2012, 2C/193/2012 a 2C/194/2012 zákonná sudkyňa JUDr. Elena Petrusová nebola vylúčená z ich prejednávania a rozhodovania, pretože nebola zákonnou sudkyňou v predmetných exekučných veciach. Ak bolo o námietke zaujatosti rozhodnuté zákonným postupom, neboli dané dôvody na prerušenie konania.

O náhrade trov konania účastníkov rozhodol podľa zásady úspechu v konaní (§ 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, ďalej aj „O. s. p.“) a v celom rozsahu úspešnej žalovanej, ktorej trovy konania nevznikli ani si ich neuplatnila, náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku podal odvolanie žalobca.

Tvrdil, že v konaní došlo k vadám, uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Súd prvého stupňa podľa žalobcu neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c/, f/ O. s. p.). Namietal najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, keď mu odoprel právo oboznámiť a vyjadriť sa k obsahu dôkazov a prednesov a navrhnutí dôkazy na podporu svojich tvrdení. Okresný súd v rozpore s § 101 ods. 2 O. s. p. prejednal vec v neprítomnosti žalobcu, hoci možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky, spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Hoci žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, súd prejednal vec v jeho neprítomnosti, čím mu odňal právo na konanie pred súdom.

Namietal, že konaním súdu mu bolo odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom, aj keď rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 345/09). Upovedomil súd o povinnosti vylúčiť z konania sudcu, ktorému vec bola pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, pričom okolnosť, že krajský súd nevidel dôvod na jeho vylúčenie, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré neprípúšťajú odklad (§ 15 O. s. p.), a keďže ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom, za danej procesnej situácie, okresný súd nemal vec meritórne prejednať.

Okresný súd neposúdil žalobu vecne správne a zo všetkých žalobcom namietaných dôvodov. Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané; v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Pre splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ale aj moment, kedy rozhodnutie doručil príslušnému súdному exekútorovi. Prvostupňový súd prejednával vec tak, akoby jediným namietaným nesprávnym postupom bolo len nerozhodnutie súdu v zákonnej lehote, resp. konanie o zbytočných prieťahoch či nečinnosť. Žalobca sa však v tomto konaní domáha náhrady škody aj z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spočívajúceho v tom, že v rozpore s vnútroštátnym právom ako aj právom Európskej únie vykonal okresný súd opätovné preskúmanie exekučného titulu nad rozsah zverenej právomoci. S touto argumentáciou žalobcu a podstatou uplatneného nároku sa okresný súd žiadnym spôsobom nevyporiadal.

Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu nesúhlasila s názorom, že akýkoľvek dôvod, uvádzaný v žiadosti o odročenie pojednávania, bráni súdu v aplikácii ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. a prejednaniu veci v neprítomnosti účastníka. Dôležitosť dôvodu na odročenie pojednávania posudzuje výlučne súd. Žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania neobsahovala žiadne dôvody, ktoré v konkrétnom prípade v danom čase bránili účasti žalobcu a jeho právneho zástupcu na pojednávaní. Možnosti zúčastniť sa pojednávania a vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam sa vzdal žalobca sám, keď sa ako riadne predvolaný účastník na pojednávanie nariadené súdom nedostavil. Súd mu neodňal možnosť konať pred súdom.

Žalobca napáda rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici o námietkach zaujatosti a tvrdí, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach definoval obsah základného práva na prejednanie veci nestranným súdom ako povinnosť nadriadeného súdu rozhodnúť za zákonných podmienok o každom návrhu oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z pojednávania a rozhodovania veci. Tomuto právu žalobcu bolo vyhovené tým, že krajský súd o jeho námietke rozhodol tak, že konajúca sudkyňa JUDr. Elena Petrusová z pojednávania a rozhodovania veci nebola vylúčená. Ak už bolo o námietke zaujatosti rozhodnuté, je neprípustné uvedenú otázku

opätovne riešiť v odvolaní proti rozsudku a postaviť na nej jeden z odvolacích dôvodov. I napriek tomu žalovaná uvádza, že o námietke zaujatosti rozhodol nadriadený súd zákonne a správne, ústavne konformne.

Zo žaloby nevyplýva, že by sa žalobca domáhal náhrady škody aj z dôvodu namietaného nesprávneho úradného postupu, ktorý mal spočívať v tom, že exekučný súd preskúmal exekučný titul nad rozsah zverenej právomoci. Právo na náhradu škody si žalobca uplatnil z titulu nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v rozhodnutí po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Nesprávny úradný postup popísal žalobca len ako konanie so zbytočnými prietahmi, keď k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Rozhodnutie okresného súdu jediným rozhodnutím o návrhu na prerušenie konania aj o žalobe vo veci samej bolo v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania.

Žiadala rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania a zamietol žalobu vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O. s. p., ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení účinnom do 31. 12. 2012 (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu napádal vecnú správnosť rozhodnutia vo veci samej len v bode 10 odvolania, rozsudok okresného súdu žiadal zrušiť najmä pre procesné chyby. Vzhľadom na uplatnené odvolacie námietky žalobcu je v prvom rade potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade je zrejmé, že aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne sudy, odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, uvedenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu. Ide len o zhrnutie rozličných dôvodov, reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia žalôb na začatie konania Okresnými súdmi Slovenskej republiky v obdobných veciach.

K odvolacím dôvodom, na ktoré poukázal žalobca, odvolací súd uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom možno rozumieť postup súdu, ktorým znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť, a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. dáva súdu možnosť prejednať vec aj v neprítomnosti účastníka, resp. jeho zástupcu. Môže tak urobiť, ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Občiansky súdny poriadok bližšie nekonkretizuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, ktorý bráni súdu vec prejednať v neprítomnosti účastníka. Takýto dôležitý dôvod, pre ktorý sa účastník nemôže zúčastniť pojednávania a žiada o jeho odročenie, sa musí vzhľadom na prekážku, ktorá mu v tom bráni, vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti. Pritom môže ísť nielen o udalosti, majúce objektívnu povahu (nezávisle od vôle účastníka), ale aj okolnosti spôsobené samým účastníkom alebo ním inak zavinené, ak ich možno v danej situácii najmä s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a na pomery účastníka považovať za dôležité.

Podľa § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Občiansky súdny poriadok, upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní, ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávania a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods. 1 O. s. p.), a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom,

keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O. s. p.). Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka (zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom účastníka konania, a to v každom štádiu procesného postupu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon však bližšie nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni súdu prejednať vec v neprítomnosti účastníka.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že okresný súd predvolal účastníkov konania na termín pojednávania riadne a včas a zároveň ich vyzval, aby na súdnom pojednávaní predložili alebo označili dôkazy, a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr sa neprihliada (§ 114 ods. 2 O.s.p., § 120 ods. 4 O.s.p.). Právny zástupca žalobcu elektronickými prostriedkami dňa 21. 03. 2013 doručil súdu návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Poukázal na to, že podal sťažnosť na Ústavný súd SR pre porušenie jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaním veci, pričom navrhol, aby okresný súd prerušil súdne konanie, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti. Na pojednávaní okresný súd návrhu žalobcu na prerušenie konania zamietol a následne rozhodol vo veci samej. Konal tak v súlade so zákonným ustanovením - § 101 ods. 2 O. s. p., ktoré je jedným z prejavov princípu arbitrárneho poriadku a princípu oficiality. Sporové konanie je ovplyvňované princípom dispozičným, ktorý predvída aktivitu účastníkov konania. Aj v prípade procesnej pasivity účastníkov konania je súd povinný uskutočniť konanie a rozhodnúť. V prípade, ak účastník konania požiadala o odročenie pojednávania, súd zvažuje dôležitosť dôvodov a zároveň posúdi, či nejde zo strany účastníka konania o obštrukčnú žiadosť o odročenie pojednávania, ktoré by zbytočne predlžovalo prebiehajúce konanie. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak účastník uvedie také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t. j. ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako z hľadísk objektívnych i subjektívnych (z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/122/2010). Odvolací súd poukazuje na to, že v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom a zároveň nie je porušená ani zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania, a to aj v prípade, ak účastník požiada z dôležitých dôvodov o odročenie pojednávania, ale súd mu neoznámí, či jeho žiadosti vyhovie alebo nevyhovuje, je účastník povinný sa na pojednávanie dostaviť. Pokiaľ teda okresný súd na pojednávaní vec prejednal a vo veci samej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom, pretože sa tejto možnosti zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil, hoci bol včas predvolaný (viac ako 5 dní pred termínom pojednávania) podľa ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p.. Odvolací súd je toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a preto žalobca a jeho právny zástupca si sami zmarili možnosť zrealizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia (navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a k tvrdeniu protistrany). V tejto veci súčasne neexistoval iný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd konštatuje, že okresný súd postupoval správne, keď prejednal vec v neprítomnosti účastníkov, pretože boli naplnené všetky zákonné podmienky aj pre vyhlásenie meritorneho rozhodnutia, čomu nebránila ani skutočnosť, že žalobca podal návrh na prerušenie konania, o ktorom okresný súd na pojednávaní rozhodol, rešpektujúc zásadu hospodárnosti konania. Okresný súd svojím postupom neznemožnil realizáciu procesných práv žalobcu, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, t. j. neodňal mu možnosť konať pred súdom. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že konečné (meritorne) rozhodnutie vo veci samej neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v ten istý deň rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. a podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., táto námietka neobstojí. Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. Procesná teória hovorí o tzv. obligatórnom a fakultatívnom prerušení konania. Ustanovenie § 109 ods. 2 O. s. p. upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Pod uvedený prípad spadá aj rozhodovanie o návrhu na prerušenie

konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. Ak zo strany žalobcu bol podaný na prvostupňový súd návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, takýto návrh automaticky nezakladá povinnosť súdu prerušiť konanie. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že Ústavný súd SR už o obdobných ústavných sťažnostiach žalobcu, z dôvodu podania ktorých žiadal prerušiť prvostupňového konanie, rozhodol (napr. uznesením I. ÚS 92/2013 - 9 zo dňa 13. 02. 2013). V danom prípade nenastali dôvody, pre ktoré by súd musel konanie prerušiť, pretože rozhodnutie nezáviselo od otázky, ktorú konajúci súd nie je oprávnený riešiť (pozri aj rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 89/2013 z 06. 02. 2013, I. ÚS 92/2013 z 13. 02. 2013). Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že v danom prípade neboli splnené obligatórne ani fakultatívne podmienky pre prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1, 2 O. s. p., preto okresný súd postupoval správne, keď návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Skutočnosť, že okresný súd v jeden deň rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a následne rozhodol vo veci samej (vzhľadom na neodôvodnenosť návrhu na prerušenie konania a vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania), nemožno v žiadnom prípade hodnotiť (s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania) ako procesný postup okresného súdu, ktorý by založil vadu konania, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Je plne v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania, aby súd o návrhu na prerušenie konania rozhodol tým istým rozhodnutím, ktorým rozhoduje vo veci samej alebo samostatným uznesením aj v ten istý deň. Okrem procesnej ekonomie je uvedený postup v súlade i s požiadavkou efektivity rozhodovania a úsilím v čo najkratšom čase zaviesť medzi účastníkmi stav právnej istoty.

Žalobca poukazuje na degradáciu zásady kontradiktórnosti konania. Civilný proces sa ubera trendom koncentrácie civilného súdneho konania, preto žalobca je povinný substancovať svoje skutkové tvrdenia už v žalobe. Odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd disponoval spisovým materiálom, dostatočne preukazujúcim skutkový stav veci. Žalobca v žalobe na začatie konania označil konkrétne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom z ním označených dôkazov okresný súd vychádzal, keď si pripojil konkrétny exekučný spis, oboznámil sa s jeho obsahom. Neobstojí námietka žalobcu, že nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom a k tvrdeniam žalovanej, pretože mu bolo doručené jej vyjadrenie k žalobe, ku ktorému sa už nevyjadril. Žalobca sám svojou neúčastou na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný, zmaril svoju možnosť vlastným zavinením dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy, pričom Občiansky súdny poriadok umožňuje v rámci princípu arbitrárneho poriadku uskutočniť konanie tak, aby bolo vydané meritórne rozhodnutie i bez súčinnosti účastníkov. Z hľadiska okolností uvedeného konkrétneho prípadu nedošlo k porušeniu práva účastníkov na spravodlivý proces bez toho, aby bola zároveň narušená plynulosť priebehu súdneho konania.

Pokiaľ žalobca spochybňoval v konaní zákonnú sudkyňu s poukazom na § 15 ods. 1 O.s.p., odvolací súd zdôrazňuje, že o vylúčenie zákonného sudcu už rozhodoval ako nadriadený Krajský súd v Banskej Bystrici a zákonnú sudkyňu JUDr. Eleny Petrusovú nevylúčil z prejednávania a rozhodovania vecí, citovaných vyššie v odôvodnení tohto rozsudku, pretože nebola zákonnou sudkyňou v predmetných exekučných veciach. Sudcu je možné vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť vec v súlade so zákonom, objektívne nezaujato a spravodlivo. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje napr. na vyslovený názor Najvyššieho súdu SR, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31. 05. 2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/201/2013 z 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/202/2013 z 12.09.2013).

Vzhľadom na ďalšiu odvolaciu námietku žalobcu odvolací súd konštatuje, že Exekučný poriadok ustanovuje v § 44 ods. 2 procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach vyslovil názor, že táto lehota neplatí v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu o žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a že uvedené platilo aj pred 01. 06. 2010 (t. j. do účinnosti zákona č. 144/2010 Z. z., ktorým sa menil Exekučný poriadok, napr. II. ÚS 245/2013-17, II. ÚS 112/2013-17). V exekučných veciach, v ktorých žalobca tvrdí nesprávny úradný postup, rozhodol okresný súd a vydal poverenia v lehote kratšej ako 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia

na vykonanie exekúcie. Aj v prípade, že by exekučný súd zistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, má právo zamietnuť návrh na vydanie poverenia, kde, ako bolo uvedené vyššie, neplatí v prípade takéhoto negatívneho rozhodnutia exekučného súdu zákonná 15 dňová lehota. Túto skutočnosť treba osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia (rozhodcovské rozsudky). Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul podľa ustanovenia § 41 EP má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 EP). O návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je oprávnený vyvolať všetky dôsledky, vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. 10. 2012 sp. zn. 6Cdo/105/2011, R66/2013). Žalobca takýto postup vytýka procesnému súdu vo svojom odvolaní bezdôvodne.

K okolnostiam daného prípadu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z jeho rozhodovacej činnosti je mu známe, že žalobca podával návrhy na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil exekučný súd veľkým počtom podaní a tak v dôsledku jeho subjektívneho konania dochádzalo k rozhodovaniu exekučného súdu aj s určitým časovým odstupom, ktoré bolo ovplyvnené aj tým, že exekučný súd náležitým spôsobom skúmal exekučné tituly (vrátane zmlúv uzavretých medzi účastníkmi, návrhov na vykonanie exekúcie i žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, atď.). Ak exekučný súd adekvátnym spôsobom procesne reagoval na nezákonnosť vedenia exekúcie na základe návrhu na vykonanie exekúcie žalobcu v pozícii oprávneného, nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že na strane exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu (viď uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 606/2012-20 zo dňa 14. 12. 2012).

Okresný súd nepostupoval v rozpore s exekučným poriadkom, jeho konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalobca v súdnom konaní nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, ani vznik škody, príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nevzniklo mu právo na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy. Prvostupňový súd správne právne odôvodnil, prečo žalobe nevyhovelo, keď neboli naplnené súčasne všetky zákonom určené podmienky, na základe ktorých dochádza k vzniku zodpovednosti štátu na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu.

Odvolací súd, vychádzajúc z úvah a právnych záverov uvedených vyššie, podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O.s.p.). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., teda podľa úspechu v konaní, ale ak žalovanej trovy konania nevznikli, nebolo jej náhradu akých trov prisúdiť.

Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania sa opieral odvolací súd z ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, preto mu nevzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná; podľa vyššie uvedených ustanovení jej vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Tieto si však do doby rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a ich vznik nemal odvolací súd preukázaný ani zo spisu. Preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.